

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Černou ve věci

žalobce: **X**, nar. X
státní příslušnost X
zastoupený JUDr. Petrem Novotným, advokátem
sídlem Archangelská 1568/1, 100 00 Praha 10

proti
žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2024, č. j. CPR-2082-3/ČJ-2024-930310-V233

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2024, č. j. CPR-2082-3/ČJ-2024-930310-V233 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „cizinecká policie“) ze dne 6. 12. 2023, č. j. KRPA-401717-12/ČJ-2023-000022-SV, jímž bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) na dobu 1 roku a současně mu byla stanovena doba k vycestování do 20 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

II.

Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce v podané žalobě namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné z důvodu porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť správní orgány nezjistily stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu a dále z důvodu porušení § 50 odst. 2 správního řádu, neboť správní orgány si neopatřily dostatečné podklady pro své rozhodnutí. Žalobce dále v žalobě namítl, že vydáním napadeného rozhodnutí správní orgán porušil také § 2 odst. 1 správního řádu, neboť nepostupoval v předmětné věci v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, § 2 odst. 3 správního řádu, neboť nešetřil oprávněné zájmy žalobce jako osoby, již se činnost správního orgánu dotýká, a § 2 odst. 4 správního řádu, neboť nedbal, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu.
3. Žalobce činil sporným, že pobýval na území ČR bez platného pobytového oprávnění. V podané žalobě namítal, že není pravdou, že se jeho poslední vstup na území schengenského prostoru datuje ke dni 1. 4. 2023 a že rovněž není pravdou, že by od 1. 4. 2023 nepřetržitě pobýval na území ČR. Dále žalobce poukázal na skutečnost, že pokud vstoupil na území schengenského prostoru na základě biometrického cestovního pasu Moldavské republiky, mohl po vstupu během následujícího období 180 dnů na území smluvních států pobývat po dobu 90 dnů. Žalobce je přesvědčen, že nebylo řádným způsobem prokázáno, že by překročil dobu 90 dnů nepřetržitého pobytu na území schengenského prostoru. Žalobce nesouhlasí s tím, že pobýval nejméně ode dne 30. 6. 2023 do dne 6. 12. 2023 na území ČR bez oprávnění, jak se tvrdí v napadeném rozhodnutí. Dle žalobce je evidentní, že žalovaný nezjistil řádným způsobem skutkový stav věci a v jeho věci nebyly dány zákonné důvody pro uložení správního vyhoštění. Žalobce rovněž podotkl, že správní orgán I. stupně nemohl mít dostatečný časový prostor pro posouzení všech aspektů správního řízení, když toto řízení bylo zahájeno dne 6. 12. 2023 a téhož dne bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců.
4. Žalobce dále vyjádřil nesouhlas se závěrem správního orgánu o možnosti vycestovat do své domovské vlasti. Poukázal na to, že v Moldavsku panuje katastrofální ekonomická situace, množí se případy vražd a není zde bezpečno pro civilní obyvatelstvo, neboť se jedná o nedemokratickou zemi, i s ohledem na poslední politický vývoj, když Moldavská republika je navíc v ohrožení v důsledku přímé vojenské invaze Ruské federace na Ukrajinu. V této souvislosti poukázal na incidenty, ke kterým došlo v Podněstří.
5. Závěrem žalobce namítl, že má za to, že v jeho případě nebyly splněny podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí.

III.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a rovněž na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce. Žalovaný neshledal v postupu správních orgánů žádné pochybení, a proto navrhl, aby byla podaná žaloba jako nedůvodná zamítnuta.

IV.

Obsah správního spisu

7. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
8. Dne 6. 12. 2023 byl žalobce kontrolován hlídkou policie na adrese X. Na výzvu policie předložil moldavský cestovní pas, ze kterého bylo zjištěno, že žalobce přicestoval na území schengenského prostoru naposledy dne 1. 4. 2023 přes hraniční přechod v Maďarsku. Na základě následných lustrací nebylo zjištěno žádné oprávnění žalobce k pobytu na území ČR. Vzhledem k této skutečnosti vzniklo podezření z neoprávněného pobytu žalobce na území ČR. Žalobce proto byl policií zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o policii“).
9. Dne 6. 12. 2023 bylo s žalobcem zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění, pro které byl ustanoven tlumočnický jazyka ruského. Do protokolu o výsledku účastníka správního řízení uvedl žalobce, že naposledy překročil hranice schengenského prostoru dne 1. 4. 2023 přes Maďarsko a ten samý den přicestoval do ČR, a to kvůli práci, přičemž od té doby zde pobývá nepřetržitě. Na území ČR pracoval na stavbách, bydlí na ubytovně, nevlastní v ČR žádný majetek, disponuje finančními prostředky pro další pobyt a pro vycestování do vlasti. Žalobce je svobodný, bezdětný, v ČR nemá žádné vazby. V Moldavsku žijí jeho prarodiče, žalobce tam bude bydlet v rodinném domě po rodičích. Ve vlasti žalobci nic nehrozí, ani mu není známa žádná překážka vycestování. Žalobce uvedl, že Moldavsko je pro něj bezpečná země a bude-li třeba, vycestuje tam dobrovolně.
10. Ještě téhož dne vydala cizinecká policie prvostupňové rozhodnutí, kterým uložila žalobci správní vyhoštění a stanovila dobu zákazu vstupu na území členských států v délce jednoho roku. V odůvodnění uvedla, že se žalobce dopustil porušení § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců tím, že v období od 30. 6. 2023 do 6. 12. 2023 pobýval na území ČR bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Cizinecká policie posoudila, že důsledek rozhodnutí o správním vyhoštění je z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobce přiměřený. Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, byla stanovena na jeden rok, kdy bylo přihlédnuto ke skutečnosti, že žalobce po celou dobu správního řízení spolupracoval a vypovídal, na druhou stranu jeho protiprávní jednání bylo odhaleno až kontrolní činností policie. Doba zákazu vstupu byla proto s přihlédnutím ke všem shora uvedeným okolnostem stanovena při spodní hranici zákonného rozsahu.
11. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím dne 7. 2. 2024 tak, že odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí cizinecké policie potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno na základě správných skutkových zjištění, která byla podložena dostatečnými podklady, a že se žalobce dopustil popsaného protiprávního jednání, kterým naplnil skutkovou podstatu pro uložení správního vyhoštění podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4, neboť bylo prokázáno, že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně ode dne 30. 6. 2023 do 6. 12. 2023. Ve věci žalobce bylo podle žalovaného rozhodnuto v souladu s veřejným zájmem. Žalovaný se vypořádal s odvolacími námitkami žalobce o nedostatečně zjištěném skutečném stavu věci ohledně data vstupu na území schengenského prostoru a neoprávněného pobytu žalobce na území ČR konstatováním, že vycházel z údajů výslovně sdělených žalobcem při výslechu. Oprávněný pobyt žalobce na základě moldavského biometrického pasu trval pouze do 29. 6. 2023, poté byl jeho pobyt neoprávněný až do okamžiku, kdy byl kontrolován hlídkou policie. K odvolací námitce žalobce, že pro vydání rozhodnutí nebyl dán dostatečný časový prostor pro dostatečné zjištění skutkového stavu, uvedl žalovaný, že cizinecká policie žalobce před vydáním rozhodnutí řádně vyslechla a dále si opatřila řadu listinných důkazů. Žalobce není z Podněstří, které na rozdíl od zbytku Moldavska není považováno za bezpečnou zemi původu a kromě toho sám v rámci výslechu uvedl, že mu vycestováním nehrozí žádné nebezpečí. Žalovaný se ztotožnil se závěry cizinecké policie o dopadech správního vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce, které považoval za přiměřené s ohledem na to, že žalobce nemá v ČR žádné sociální, kulturní ani ekonomické vazby nebo jiné vazby trvalého charakteru a uzavřel, že uložené opatření se stanovenou dobou zákazu vstupu v délce jednoho roku považuje za přiměřenou míře porušení povinností žalobce.

V.

Právní posouzení věci soudem

12. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
14. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Ustanovení § 174a stejného zákona pak stanoví, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

15. Podle § 120a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *policie v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a 120 je povinna si vyžádat závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179); to neplatí, pochází-li cizinec z bezpečné země původu podle jiného právního předpisu a neuvedl-li skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179.*
16. Podle čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, vyhlášené pod č. 209/1992 Sb., platí, že *nikdo nesmí být mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu.*
17. Podle § 2 bodu 16. vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, považuje Česká republika Moldavsko za bezpečnou zemi původu.
18. Pokud jde o námitky žalobce o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu a neopatření dostatečných podkladů pro rozhodnutí, soud k těmto velmi obecným námitkám uvádí, že žalovaný a správní orgán I. stupně v dostatečném rozsahu zjistili skutkový stav, který byl podložen dostatečnými podklady. Žalobce rovněž namítl, že správní orgán nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu a byly šetřeny oprávněné zájmy žalobce, aniž by specifikoval, jak přesně k těmto pochybením mělo dojít. Soud proto pouze obecně uvádí, že tato pochybení ze strany žalovaného ani správního orgánu I. stupně neshledal. Vzhledem k tomu, že žalobce nekonkretizoval, která konkrétní skutková zjištění měla být ze strany správních orgánů opomenuta, které další konkrétní skutečnosti hovořící ve prospěch žalobce nebyly ze strany správních orgánů vzaty v potaz, z jakých skutkových a právních důvodů přijaté řešení nemělo odpovídat okolnostem řešeného případu a jak přesně nebyly šetřeny oprávněné zájmy žalobce, soud se těmito námitkami nemohl blíže zabývat a shledal je nedůvodnými.
19. Žalobce dále namítl, že v daném případě nebyly splněny zákonné podmínky pro uložení správního vyhoštění. V této souvislosti žalobce uvedl, že není pravdou, že pobýval na území ČR bez platného pobytového oprávnění. Žalobce rozporoval skutečnost, že poslední vstup na území schengenského prostoru se datuje ke dni 1. 4. 2023. Žalobce poukazuje na skutečnost, že na základě biometrického cestovního pasu mohl během následujícího období 180 dnů na území smluvních států pobývat po dobu 90 dnů. Žalobcem je přesvědčen, že nebylo řádným způsobem prokázáno, že by překročil dobu 90 dnů nepřetržitého pobytu na území schengenského prostoru.
20. Soud proto přezkoumal, zda byl správním orgánem řádně zjištěn neoprávněný pobyt žalobce, a tedy zda skutečně došlo jednáním žalobce k naplnění skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, dle které bylo žalobci správní vyhoštění uloženo.
21. Žalovaný shodně se správním orgánem I. stupně konstatoval, že bylo prokazatelně zjištěno, že žalobce ode dne 30. 6. 2023 do dne 6. 12. 2023 pobýval na území ČR bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Žalobce přicestoval na území ČR s platným biometrickým cestovním dokladem Moldavska dne 1. 4. 2023, v tento den mu tedy započalo běžet rozhodné období pro bezvízový 90denní pobyt v období 180 dnů, které bylo vyčerpáno dne 29. 6. 2023. Ode dne následujícího, tj. 30. 6. 2023, až do provedené pobytové kontroly dne 6. 12. 2023 byl žalobcův pobyt na území neoprávněný,

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

čímž dle správních orgánů došlo k naplnění skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců.

22. Soud konstatuje, že uvedené skutečnosti jsou doloženy obsahem správního spisu a zcela jednoznačně z nich vyplývá, že žalobce skutečně pobýval na území ode dne 1. 4. 2023 do okamžiku kontroly policií nepřetržitě, přičemž ode dne 30. 6. 2023 do dne 6. 12. 2023 zde žalobce pobýval bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Uvedené skutečnosti prokazatelně vyplývají z cestovního dokladu žalobce, kde lze z otisku posledního přechodového razítka seznat, že žalobce naposledy vstoupil na území schengenského prostoru dne 1. 4. 2023, žádný jiný záznam o následném odjezdu žalobce z území schengenského prostoru a dalším příjezdu žalobce na území schengenského prostoru cestovní doklad neobsahuje. Nadto žalobce do protokolu o výsledku ze dne 6. 12. 2023 výslovně uvedl, že do schengenského prostoru, přímo do ČR naposledy přicestoval dne 1. 4. 2022 a věděl, že na území schengenského prostoru může na biometrický pas Moldavska pobývat maximálně 90 dnů v jakémkoliv období 180 dnů a tudíž je na území od 30. 6. 2023 nelegálně. Žádné platné pobytové oprávnění tedy žalobce nemá. Soud se ztotožňuje se závěrem správních orgánů, že tímto svým jednáním – pobytem na území ČR bez platného pobytového oprávnění žalobce naplnil skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Na tomto závěru nemůže ničeho změnit ani tvrzení žalobce, že je držitelem platného biometrického cestovního dokladu Moldavska, neboť rozhodné období, v němž je občanům Moldavska umožněn bezvízový styk, bylo v případě žalobce již vyčerpáno. Žalobce nicméně z území nevycestoval a nadále na území setrval, pobýval zde tudíž neoprávněně. Závěr správních orgánů o naplnění skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců je správný. Soud dodává, že žalobce ani v žalobě neuvedl žádné konkrétní skutečnosti svědčící o legálnosti jeho pobytu na území ČR v předmětném období a svá žalobní tvrzení žádným způsobem nedoložil. Žalobní námitku tak soud shledal nedůvodnou.
23. Žalobce dále nesouhlasil se závěrem žalovaného o možnosti žalobce vycestovat do domovského státu – Moldavské republiky. K tomu soud připomíná, že podle § 2 bodu 16. vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, považuje Česká republika Moldavsko za bezpečnou zemi původu, a to s účinností od 1. 10. 2023, kdy byla vyhláška č. 328/2015 Sb. změněna vyhláškou č. 289/2023 Sb. a došlo k vypuštění územní výjimky Podněstří jako nebezpečné části Moldavska. Dne 6. 12. 2023 tedy již byla účinná vyhláška č. 328/2015 Sb., ve znění vyhlášky č. 289/2023 Sb., a tak celé území Moldavska bylo v době rozhodování žalovaného považováno za bezpečnou zemi původu. Žalovaný poskytl žalobci větší rozsah práv, když při vydání napadeného rozhodnutí vycházel z již neúčinné úpravy, podle které bylo Moldavsko považováno za bezpečnou zemi s výjimkou Podněstří. Žalovaný upozornil, že žalobce z Podněstří nepochází a nežije tam. Nadto sám žalobce při svém výsledku do protokolu uvedl, že mu ve vlasti nic nehrozí, není žádná překážka ani důvod, proč by nemohl do Moldavska vycestovat a vycestuje dobrovolně. Argumentaci, ve které byl kladen důraz na špatnou bezpečnostní situaci v Podněstří jako důvod, pro který není možné, aby žalobce vycestoval do vlasti, poprvé použil žalobce až v odvolání proti rozhodnutí cizinecké policie. Nespecifikoval přitom žádné konkrétní skutkové okolnosti, které by ve vztahu k Moldavsku, jeho označení jako bezpečné země původu bez dalšího vylučovaly. Rovněž netvrdil žádnou skutečnost, na jejímž základě by bylo možno dovozovat osobní vazbu žalobce na region Podněstří. Stejně tak neuvedl ani jiná individualizovaná tvrzení, která by vyvolávala důvodné podezření, že právě on osobně by jakožto civilista mohl být vystaven

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

skutečnému nebezpečí ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. Soud se proto ztotožnil se závěry správních orgánů, že není dán důvod, který by vycestování žalobce do Moldavska znemožňoval.

24. Žalovaný v této situaci nebyl povinen vyžádat si závazné stanovisko k vycestování ve smyslu § 120a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť podmínka bezpečné země původu byla v případě žalobce naplněna (viz vyhlášku č. 328/2015 Sb.). Žalobce pak ve správním řízení neuvedl žádné skutečnosti nasvědčující tomu, že by mohl být v Moldavsku mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu, naopak jednoznačně tvrdil, že mu v zemi původu nic nehrozí, jeho tvrzení ohledně země původu uvedená v odvolání jsou pak zcela obecného rázu (špatná ekonomická situace, mnozí se případy vražd, nedemokratická země) a není z nich zřejmá žádná konkrétní souvislost s případem žalobce, natož aby z nich vyplývala hrozba skutečného nebezpečí pro žalobce. Ani v žalobě pak žalobce svá obecná shora uvedená tvrzení nijak blíže nerozvedl a nekonkretizoval. Rovněž tvrzení, že nemůže vycestovat z důvodu reálného válečného ohrožení Moldavska v důsledku přímé vojenské invaze Ruské federace na Ukrajinu, považuje soud za zcela obecné a nesvědčící o existenci skutečného nebezpečí pro žalobce v zemi původu. Žalobce ani k tomuto zcela neurčitému tvrzení nenavrl žádné důkazy. Nejedná se ani o všeobecně známou skutečnost, že by se země původu v současné době týkaly okolnosti, které by mohly představovat skutečné nebezpečí, tedy navrácení v rozporu s článkem 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Správní orgány tak nijak nepochybily, pokud si nevyžádaly závazné stanovisko, neshledaly existenci překážek vycestování ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců a dospěly k závěru, že vycestování žalobce je možné. Lze tak shrnout, že soud nepovažuje námitky žalobce týkající se důvodů znemožňujících vycestování za důvodné.
25. Pokud jde o žalobní námitku stran rychlosti správního řízení, kdy řízení o správním vyhoštění žalobce bylo zahájeno dne 6. 12. 2023 a téhož dne bylo vydáno i rozhodnutí o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, tuto námitku považuje soud za nepřipadnou. S ohledem na výše uvedené je zřejmé, že se správní orgány v průběhu řízení nedopustily žádného pochybení a nelze jim vytýkat, že v řízení postupovaly v souladu se zásadou rychlosti, hospodárnosti a bez zbytečných průtahů. Skutkový stav věci byl zjištěn v dostatečném rozsahu, veškeré zjištěné skutečnosti jsou doloženy obsahem správního spisu, žalobci bylo umožněno uplatnění veškerých práv, která mu právní řád přiznává, rozhodnutí je dostatečným, srozumitelným a přezkoumatelným způsobem odůvodněno. Sám žalobce navíc ani v žalobě nespecifikoval, jakého konkrétního pochybení se měl dle jeho názoru dopustit správní orgán I. stupně, když k zahájení správního řízení i k vydání rozhodnutí o správním vyhoštění došlo téhož dne, ani jaký konkrétní negativní dopad má dle jeho názoru tato skutečnost na zákonnost prvostupňového rozhodnutí. Soudu je přitom z úřední činnosti známo, že v řízení o správním vyhoštění cizinců správní orgány běžně vydávají rozhodnutí v krátkém časovém horizontu po zahájení takového řízení. Ani této námitce tak soud nepřisvědčil.
26. S ohledem na shora uvedené má soud za to, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, který má oporu ve spise. Lze uzavřít, že v projednávané věci bylo prokázáno, že žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, a zároveň nebylo shledáno, že by uložením správního vyhoštění došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, byly tak naplněny podmínky pro uložení

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

správního vyhoštění. Soud nezjistil žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo nutné napadené rozhodnutí hodnotit jako nezákonné či nepřezkoumatelné.

27. Pro úplnost soud dodává, že dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu rozhodnutí o správním vyhoštění nemá sankční povahu, jedná se pouze o správní opatření, kterým stát toliko vyjadřuje svůj zájem na tom, aby se dotčený cizinec na území státu nezdržoval. Dle této judikatury § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců při naplnění podmínek pro uložení správního vyhoštění neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro uvážení, zda cizinci správní vyhoštění uloží či nikoli – viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018 č. j. 2 Azs 289/2017-31.

VI.

Závěr a náklady řízení

28. Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
29. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 3. dubna 2024

JUDr. Dana Černá v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.